

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לניער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- ביעור חמץ: אפילו משהו מליבן!
- הכח של שבת - עוד לפני החג
- מחלת ההלואות
- פסח מגיע. איך מתכוננים?
- יציאת מצרים פרטית
- התורה הזמנית:
- מתנה לחיים: ישוב הדעת
- לחפש את האור שבטעיה
- אור לארבעה עשר
- זהירות! לשון הרע!
- הגדת לבך בימינו
- הפסח עצמו: לעורר השתקקות
- הלכות הגעלות וטבילת כלים

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

'ביעור חמץ' חשוב אפילו במשהו

יום ה' צו ת"ב

...ובאמת בכל תורה ותורה שהזכרתי בפומב הג'ל שמדברת ממשח וממץ ומצה וכו', יכולין לראות גדלת הבורא יתברך וגדלת תורתו הקדושה ועמקות עמקות העצמות הקדושות שהאיי לנו מרחוק, וביותר נכנס עתה בעמק לבבי מה שכתב שם לזהר מחמץ המוח וכו', ולקיים גער חיות קנה וכו', עד שזפה לצאת מחמץ למצה מוחי"ת לה"א וכו', ואם אמנם ידעתי כמה כל אחד ואחד נלכד בזה, כי אם היינו מקיימים זאת כבר היה לנו ישועה ושלמה בכל האמנים וכו', אך גם בזה צריך להחיות את עצמו במה שכתב על פסוק ועוד מעט ואין רשע וכו' שהוא התורה אזמרה לאלקי בעודי וכו', דהיינו במה שכתב אחד זוכה בכל פעם לשוב המחשבות רעות ומשבר חמוץ המוח וגוער בהם, שיעל ידי זה זוכה קצת להתפלל בבחינת נד נפיק האי קלא ואנערא בעבי מטרא שהם המוחין בחינת בארי מים חיים וכו', שיעל ידי זה זוכין לפשט עקמימות שפלב על ידי בחינת רעמים, שיעל ידי זה זוכין לשמחה וכו'. מה אמר לך בני שים לבך היטב לךברי אלה להחיות עצמך. ובה תחיה נמטה. והעקר בכוח של הצדיק שגלה זאת שהוא יכול לתקן הכל, ועל ידי זה תוכל להתעבר בכוח הגדול לברח מעתה מחמץ המוח ולקיים גער חיות ולצאת בכל פעם מחמץ למצה וכו'. והשם יתברך יתן לכם ולנו פסח קשר, נגילה ושמחה בישועתנו: דברי אביך המצפה לישועה.. נתן מברסלב

הגאולה מתחילה בשולחן שבת

יש התגלויות שמשנות את הטבע, ויש גילויים שמספרים שאין טבע והכל נס. זה ההבדל בין שבת לחגים.

מתקרבים לפסח וקודם לכן נכנסים לשבת. אלו שני קדושות, קדושת שבת וקדושת יום טוב. השבת זכר למעשה בראשית והיא קביעה וקיימא, החגים ניתנו לנו זכר לניסים ונפלאות שחוללו שינוי בסדרי הטבע, והם אינם קבועים מלמעלה, אלא נקבעים על פי בית דין המקדישים את החודש.

גאולה ראשונה

החגים הם ביטוי לנוכחות ה' בעולם. בכל הדורות כאשר עמדו עלינו לכלותנו הקב"ה חולל עבורנו ניסים ושידד בטבע כדי לפדות אותנו מעבודת לחירות, להציל אותנו משונאים ולנקום באויבינו. הישועות הפכו לחגים משום שהשי"ת נתן לנו את העולם וניער את סדריו הרגילים. אבל כל ההופעות הללו הינן נחלת הגאולה הראשונה שהיתה מושתתת על ניסים ועצומים ושידוד מערכות.

זהו גם עניינם של הצדיקים מחוללי המופתים שמוסגלים בכוח שניתן להם משמים לקרוא להשי"ת וכביכול להכריח אותו להיכנס לעולם הזה. הצדיקים מסוגלים לחולל ניסים, אבל גם הניסים והישועות הגדולים ביותר שייכים להתגלויות של גאולה ראשונה, והצדיק הראשון שחולל ניסים כדי להציל יהודים מצרה היה משה רבינו בשליחותו של הקב"ה שעמד לפני פרעה וחרטומו ויחפץ מטה לנחש ונחש למטה, ומים לדם ודם למים.

ניסי יציאת מצרים הניחו את היסודות לכל הגאולות הבאות שנעשו באינספור אירועים כאשר בניסי שמים נמנעו אסונות והופיעו עלינו ישועות כבירות. הגאולות הללו כרוכות בשידוד הטבע ושינוי הסדר שמביא בכנפיו גם התגלות אלוהית בהירה ומחודשת. אבל ההתגלויות הללו מופיעות תוך כדי ניהול קרבות עם הטבע, שידוד מערכות ומלחמות.

כדי להוציא אותנו ממצרים הוצרכה כביכול ההשגחה העליונה ללחום עם פרעה. בגאולה העתידית לא תתנהל מלחמה, ומשיח יכבוש את העולם ללא ירייה אחת, רק עם גילוייה של דעת חדשה. ואם בגאולה הראשונה נקרע עבורנו הים, הרי שבגאולה האחרונה, כפי שכותב הזהר הקדוש, 'בקנה דילך דאיהו קולמוס בקע ימא דאורייתא' - יבקעו בקולמוס את ים החכמה הצפון בתורה ויגלו לכל העולם תורה חדשה.

הגאולה העתידית היא בחינת שבת לפי שהשבת היא נס שאיננו מתעמת עם הטבע. השבת לא לוחמת עם העולם אלא מציגה בפניו את תמונת

חיים של ניסים ונפלאות מתחילים בשולחן שבת, בתפילות ובזמירות ובמאכלי שבת קודש.

כאשר העולם נח מזעפו וכל מלאכות החולל דוממות, חוזר השקט שצועק בדממה שמלבד יוצר בראשית אין בעולם כל כוח שפועל ועושה דבר מלבד רצונו.

גאולה האחרונה

אבל אי אפשר להפריד בין שתי הגאולות, ובלתי אפשרי לקיים חיים יהודיים עם אחת משתי הקדושות, אנחנו זקוקים לשבתות וגם לימים טובים, לניסים ונפלאות וגם לגילויי אמונה שבתיים. הא בהא תליא. אילולא החגים לא היינו יודעים מהשבתות, ובליל השבת לא יכולנו להגיע לחגים. אילו לא נגאלנו ממצרים באותות ובמופתים לא היינו משמרים עוד שבת, ובליל האור של השבת לא היינו זוכים להיגאל ממצרים. וכל זה מוביל אותנו אל משמעותה של שבת הגדול.

כשמדברים על יציאת מצרים רגילים להיזכר תיכף בליל השימורים, אבל היציאה החלה ארבעה ימים קודם לכן, כשנצטוונו לקשור שה לרעי המיטה ובשנה ההיא אותו היום חל בשבת קודש. יציאת מצרים, כותב רבי נתן, שאבה את כוחותיה משבת. השבת הביאה לעולם את הניסים של פסח.

השבת היא הכח המניע מאחורי כל היהדות. השבת היא הנשמה של האמונה, חיים של ניסים ונפלאות מתחילים בשולחן שבת, בתפילות ובזמירות ובמאכלי שבת קודש. אנחנו שואפים לגאולה וניסים וכולנו רוצים יציאת מצרים אישית, הסיפור הזה מתחיל בשבת קודש. אם רצונך לחיות גאולה, הקיף את שבתך.

(ע"פ ליקוטי הלכות יו"ט ה')

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות מוהר"ן קמא	משנה בורה ח"א	דף הומי בימות	עלים להרובה
שבת	ח	שא.	מג.	לב.	לג.	שעו
א	ט	עא.	מד.	לג.	לד.	שעו
ב	י	עב.	מה.	לג.	לה.	שעה
ג	יא	עג.	מו.	לה.	לו.	שעט
ד	יב	עד.	מז.	לה.	לז.	שפ
ה	יג	עז.	מח.	לה.	לח.	שפא
ו	יד	עה.	מט.	לה.	לט.	שפב

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ד

זהירות: גלגל של הלוואות

גם במצוות הלוואה חל אותו העיקרון. גם כשלוים כספים צריכים מאוד מאוד להזהר, שכן כל אלה שעושים 'פשיטת רגל' מגיעים לכך אך ורק בגלל ההלוואות. הם לוו ולוו ולא שילמו.

כשתשאל אותו מדוע אינו משלם הוא יספר לך שהכל בגלל הריבית. אבל מי אמר לך לקחת הלוואה בריבית? מדוע עשית את זה? מה הפשט של 'הרואה את הנולד'? 'נולד' פירושו שבשעת מעשה, בשעה שאתה מקבל את ההלוואה - אתה חושב בדעתך: הרי קיבלתי את ההלוואה ועתה יש בידי די כסף, ואם כן אני יכול עכשיו לשפץ את הבית אני יכול להרשות לעצמי לעשות וילונות חדשים או להחליף את הרהיטים וכל כיוצא בהם. אבל מי שרואה את הנולד חושב על מה שיקרה אחר כך. מה יהיה הלאה. אומנם הכל יהיה יפה יותר, מהודר יותר, הכל יהיה ביד רחבה - אבל מניין ימצא הכסף לשלם את הלוואות? מאיפה תקח את זה? אכן אפשר להסתבך בהלוואות נוספות. תמיד תמצא משהו שילווה לך... ומה עוד, כשתשלם לו ריבית גבוהה יותר, הוא יבוא אליך בהצעות חדשות: "קח ידני, קח, קח..." אבל מה יצא מזה? מה יקרה בסוף? היכן הוא הרואה את הנולד? שומו שמיים!!!

מובא בספרים שעונשו של הלווה ואינו משלם חמור ביותר. שם למעלה הרי לא יועיל שום דבר. הרי גם הוא כבר יהיה בגיהנום, המלווה יגיד "לי את הכסף הוא לא החזיר".

לגבי דברים אחרים למשל כאשר אדם מחלל את השבת הוא מקבל סקילה, ואם יש דין למטה - אין דין למעלה. הוא מקבל את עונשו וחסל.

אבל בדברים הנוגעים לאחרים, 'לא תגנוב' למשל, אין זה כלפי שמיא בלבד, שכן הוא גונב את הכסף אצל אחרים! וכאן, אפילו אם הוא מקבל את העונש למעלה, אבל הרי אינו מחזיר את הגניבה לבעליה! ואין להגיד שההוא מוחל לו, שהרי בפירוש אינו מוחל לו! זה הרי דבר שבממוץ! ואז ר"ל יש עניין של גלגולים שמתגלגלים בבהמה או בחיה כדי לשלם את הכסף. את החוב מוכרחים לסלק ושום דבר אינו מועיל.

נלים לקבל הארת החג [א]

ואם למשל, הוא יודע שבפסח הדעת יוצא מהגלות, וזוכים לאמונה, יש לו לכוון עצמו במשך ימי הפסח לפעול בענין זה שיצא הדעת שלו מהגלות, ויפסיק לחשוב טבע.

ד-ד

אך כפי שאמרנו לא יכוון באופן של 'כוחי ועוצם ידי', אלא בחרות הדעת. והעצה הוא להכנס לכוונת המחשבה באופן של 'קצת ומעט', כלומר שיאמין בכל קצת שזוכה לכוון, שזהו ממש האור של החג, וכך יהיה בפנים בתוך הארת המועד.

ולמשל, אם למד שבפסח זוכים שנפתח כח הדיבור, מלשון 'פה - סח', ישתדל בפסח לזכות 'קצת' לדבר להשי"ת יותר ממה שרגיל, ויחזק את עצמו, הנה אני בתוך הארת החג.

ולמשל, אם כתוב שב'קדש' מתעורר מוחין לזכור בבריאת העולם, אל יצפה שיפלו עליו בדווקא כל המוחין העצומים שזכו להם הצדיקים [אף שייתכן מאוד שיש אתערוותא דלעילא, אבל אין לדחוק שיהיה כך בדווקא ממש באותו רגע שרוצה], אלא ישתדל בקידוש להזכיר לעצמו מחשבה 'קטנה' של זכרון מעשה בראשית, וכך ישתדל בכל דבר שיהיה לו לפחות נגיעה קטנה.

והעיקר שיחזק עצמו שהנה הוא מתקרב לה' בדיוק כמו שכתוב בספרים שב'קדש' מאיר המוחין, ורק באופן הזה יוכל לילך מדרגא לדרגא. ולא באופן שילך כל הזמן תחושת חסרון שהוא רחוק מאוד מכל מה שכתוב.

א-א

מצוי מאוד הרבה פעמים שאדם לומד או שומע מעניני החג, והלב מתמלא בכיסופים לזכות לאותו הארה, וכל המועד הוא בלחץ למה אינו זוכה, ומדוע אין הוא מרגיש.

ולכן חשוב לדעת כלל גדול, שבכל ענין שלומדים, העיקר הוא 'לעשות מתורות תפילות' - היינו להתפלל ולבקש על כך מהשי"ת שיזכה להשיג את הענין שלמד.

ב-ב

אסור לנסות להיכנס לאור החג באופן של 'כוחי ועוצם ידי', אלא בביטול לפני השי"ת שהוא יעשה הכל כרצונו יתברך. וכמובא מרביז"ל (שיחות הר"ן ב'): "וכן כשמגיע שבת או יום טוב אזי אני מוסר כל ההתנהגות וכל הענינים והתנועות של אותו השבת או היום טוב להשם יתברך שיהיה הכל כרצונו יתברך. ואזי איך שמתנהג באותו השבת ויום טוב שוב אינו חושב וחושש כלל שמא לא יצא ידי חובה בהנהגת קדושת אותו היום, מאחר שכבר מסר הכל להשם יתברך וסמך עליו יתברך לבד".

ג-ג

חוץ מהכיסופים הכלליים שהאדם כוסף לזכות לאור החג, מן הראוי לכוון את עצמו בכיסופים פרטיים, לכוון בפרטיות אל איזה נקודה שלמד בענין החג, ולהזכיר עצמו באותו נקודה ולהשתדל להכניסו לדעתו ומחשבתו.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אלו הם שבעת תנאי ההיתר לספר לשה"ר שסיפר אדם רע על עצמו בפני שלשה וברור שלא חזר בתשובה:

- א. אסור לספרו מתן כוונה לפרסם הענין, רק בדרך מקרא. ודעת 'יד הקטנה' שמוותר רק כמו פליטת פה תוך כדי שיחה בענין אחר.
- ב. רק מי ששמע מהחוטא עצמו מותר לספר, ולא אחרים ששמעו מהשומע. עד שיתברר ע"פ שני עדים שסיפר המספר רע על עצמו.
- ג. במנין ג' השומעים אין נמנין יראי ה' הנזהרים מלספר לשה"ר, וכן קרובי או חברי הטובים שסומך עליהם שלא יפרסמו גנותו.
- ד. מותר רק במקום ההוא שהיה מתפרסם הדבר ע"ג' השומעים, ולא במקומות רחוקים. תלוי בסוג החטא אם מרעיש רחוק.
- ה. אם הזהיר את ג' השומעים שלא יספרו, אסור. גם כשעברו וספרו.
- ו. אסור לשומעים להוסיף על חומרת החטא, וכן לא להוסיף שמתאים לו להיות גנב וכדו'. ז. כשאין תועלת לשומע, אסור לספר לו ולהכשילו באיסור שמיעת או קבלת לשה"ר. (קיצור הל' לשה"ר פ"י סעיף ה)

ויתבטל הפיגנות של כל החולקים על הפשרים והיראים. ותבטל מאתנו שאור וחמץ של יצר לב האדם רע שנושאר לנו מזעורנו. אשר הוא הפסית את האדם להרהר אחר תלמידיו חכמים שפידור ולומר זה נאה וזה לא נאה: (ליקושי תפילות ח"ב, מ"ב)

הליכות

שיחות ומנהגים

שבת הגדול

שמחת הברית של רבנו התקיימה פאמור ב'שבת הגדול', ונכחו בה דודיו האחים הקדושים בעל ה'דגל מנהיג אפרים' והרב הקדוש רבי ברוך ממעוז'בו'. אחרי הברית נגש הרב רבי ברוך אל אחותו הצדקת מרת פיגא לברכה פנהוג, תוך שהיא מאחל לה: "פיגאלע, גאט זאל דיר העלפן דו זאלסט אים מגדל זיין לתורה לחפה ולמעשים טובים!" - "פיגאלע, ה' יעזר לך שתצפי לגדלו לתורה לחפה ולמעשים טובים!" נענתה מרת פיגא ואמרה:-- "ברוך לע, הוסף נא לברך את הרב הנמול שלא יחלקו עליו!" אך הרב רבי ברוך הטוה בידו הקדושה ואמר: "טע - דאס איז פארפאלן דאס מו זיין, קריגן מו מן אויף אים!" - "זה אבאי; תדבר קצת להיות, מקרבים לחלק עליו!"

(רבי לוי יצחק שמע שיחה זו מרבי יעקב יוסף ליובאסקע, ששמעה מאביו רבי נחמן חיה'לעס נכד רבינו)

(שיח שרפי קודש)

לא ראו אצל מוהר"ת, וכן אצל אנשי שלומנו, שנגמגו חמרות גדולות בבדיקת החמץ. אָמנם על רבי הי"ש לייב הרב מברסקלב מספרים ספורים נפלאים אודות תמורתיו הגדולות בבדיקת החמץ, שאָרָה לו זמן הבדיקה פּעמטע מִשְׁרָה פֶּל הַלְלָה:

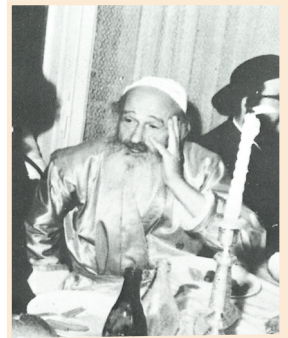
מוהר"ת תָּהָה אוֹמֵר אֶת הַהֲגָרָה בְּקוֹל רֵם וּבִשְׂאֵגָה; וּסְפָר רַבִּי אַבְרָהָם בֶּן רַבִּי נִתְמָן שֶׁשָּׁמַע מֵאָבִיו שֶׁפָּעַם אָחַת פִּיֶּאמֶר מוהר"ת ז"ל הַהֲגָרָה, כִּשְׂהִיָּע לַתְּבוֹת "וּבְמוֹרָא גְדוֹל" זו גְּלִי שִׁכְיֵנָה - אֲמָרָן בְּצַעֲקָה וּבִשְׂאֵגָה, וְנִפְּל חֲלָשׁוֹת, וְכָל הַנוֹכְחִים הִבִּינּוּ וְהִרְגִּישׁוּ שֶׁרָאָה אֵז מוהר"ת "גְּלִי שִׁכְיֵנָה" (מען האט געזעהן אז ער נעהט).

גם ארע פעם שָׁלַרְב הַתְּלַבְתּוֹ בְּאִמֵּרַת הַהֲגָרָה פֶּסָה מוהר"ת אֶת פְּנֵי הַנְּלָהֲבִים שֶׁבְּעָרוֹ מֵאֵד; וְכֵן הָיָה פְּמָה פְּעָמִים בַּעַת הַתְּלַבְתּוֹ בִּשְׂבַת קִדְשׁ:

(רבי לוי יצחק שמעה מפי רבי אברהם)

שתי לירות

איש חסד בכל הווייתו היה החסיד ר' דוד שכטר, בין השאר עסק בהעלאתם של יהודים מחו"ל לארץ הקודש. לשם כך הקדיש זמן וכוחות מרובים ולא חסך במאמצים. אחד מאלו שהוא הציל פשוטו כמשמעו, היה ר' אליהו חיים רוזין, מגדולי חסידי ברסלב באומן. ר' אליהו חיים וידידו ר' לוי יצחק בנדר נאסרו בחורף תרצ"ו על ידי המשטר הקומוניסטי בגין עיסוקם למען החזקת החסידים העניים שבאומן, דבר שנחשב על ידי השלטון ל'עוון' חמור. בנסי ניסים הם ניצלו מעונש מוות שריחף

לא שקט על שמריו רבי דוד שכטר זצ"ל

עדי ותיק וצועק אליו בהתרגשות: "ר' אלי חיים! קאלינין במשרד!" בזריזות עצומה וכמעט בלי נשימה התארגן ר' אליהו חיים ורץ כל עוד רוחו בו עם טופס הבקשה למשרד הפנים ו"תפס" את קאלינין בפתח, כשהוא עומד לעזוב את המקום. הוא דחף במהירות את הבקשה לידו, וקאלינין שמייהר מאוד, חתם על הבקשה מבלי לזכותו אפילו במבט. ביתניים, בארץ הקודש נחלץ ר' דוד שכטר כדי לארגן לר' אליהו חיים ומשפחתו סרטיפיקטים. בדרך כלל תהליך הגשת המסמכים, החתמת רשויות מוכרות על ערבויות כספיות, וכל שאר הבירוקרטיה עד לקבלת הסרטיפיקט, ארך מספר חודשים. אולם בשל דחיפות הענין, היות ותוקף היתר היציאה מרוסיה של ר' אליהו חיים עמד לפוג, פעל ר' דוד שכטר בכל עוז לקדם את הענין.

במקום להמתין בתור כמו כולם, נכנס למשרד ה'סוכנות', והסביר להם שאם הענין לא יסודר עד שבוע, הוא יכפיש אותם בכל העיתונים... הלך למשרד ומילא דף אחר דף, מעל ראשיהם של הפקידים, והללו התרעמו: "מה זה?! יש תור!" כך הצליח להשיג את הנדרש. אלא שהיה עליו להמציא שתי לירות לפקיד הסוכנות. בהיותו עני ואביון לא היה לו מהיכן לשלם זאת.

סובב ה' יתברך ולפנות בוקר בעודו פוסע ברחוב חברון בעיר העתיקה - למרות היותו אדם מהורהר שאינו שם לבו לנעשה ברחוב, וחרף האפלולית ששורה - ערבי שהלך בסמוך האיר את הדרך באמצעות עששית, וכאשר אלומת האור נזרקה לעבר עיקול הסמטה, הבחין ר' דוד בארנק שנח על הרצפה.

בתוכו מצא עשרים וארבע לירות, ובארנק היה גם הדרכון של בעליו, שהיה לא אחר מ... ר' אברהם יעקב גולדריין מחסידי ברסלב. הסכום שבארנק היה דמי הנדוניה שקיבל לאחר חתונתו. הלך ר' דוד אל ר' אברהם יעקב ואמר לו "אני מחזיר לך את מה שמצאתי, אך בבקשה שתי לירות אני צריך כדי לתת לפקידות, וכשר' אליהו חיים יגיע בעזרת ה' ארצה, תלך אליו ותיקח ממנו בחזרה את הכסף". כך בנסי ניסים זכו ר' אליהו חיים ומשפחתו ל'יציאת מצרים' פרטית מופלאה.

(מקור: הספר 'משפחת שכטר', מפי בנו הר"ח רבי יעקב מאיר שליט"א)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ד - התורה הזמנית - מאמר ח' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ד] ועל ידי ההתעוררות, הינו על ידי הליכה, נמשך ברכה לכל העולמות. וזה בחינת: 'צצה הוד יסוד מלפישין את חסד גבורה תפארת', שהם הידים, שמשם כל הברכות. וזה בחינת (בראשית ט): 'ויברך ה' אתך להגלי'. נמצא שעוליו הרגלין בבחינת ידים, בבחינת (שופטים ד): 'ותלך יד בני ישראל הלוך וקשה'. ועקר הברכות מידים, בבחינת (ויקרא ט): 'וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם', וכמו שפנתוב (בראשית מ"ט): 'מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל'.

[ה] ועקר הברכה שמשפיעין מהידים, הם שכל. וכשפאים למטה, נעשים לכל אחד ואחד כפי רצונו, כמו שפנתוב (תהלים קמ"ח): 'פותח את ידיו ומשפיע לכל חי רצון'. כן מי שהוא פעל נפש, צריך לכוון רצונו, שימשיך ברכת שכל. בבחינת (בראשית מ"ח): 'שפל את ידיו', ובבחינת (שמות ט"ו): 'מקדש ה' פוננו ידיו'. וזה בחינת 'חסד גבורה תפארת שמלבישין את חקמה בינה דעת'.

ברכה לכל העולמות

כי באמת השי"ת רוצה להשפיע לכל אחד ואחד מישראל כל טוב סלה, אלא שאין לאדם כלים לקבל את השפע כראוי, והוא עלול ע"ז להתרחק מהשי"ת, כי באמת העוה"ז כשאינו מקושר להשי"ת אין בו שום טוב, ואורבא הוא מלא עצבות ויגון ואנחה, ולכן אינו שום טובה לאדם שיוכה לשפע גשמי כל זמן שאין לו את הכלים לזה, אבל ע"י שמחת המצוות, מברר את האדם את ניצוצות הקדושה שנפלו, וע"י זה מכין האדם כלים לקבל השפע, שע"י השפע יתקרב האדם להשי"ת ולא יתרחק, וע"כ ע"ז נשפע שפע ברכות בכל העולמות.

ביאור עניין הפסוקים

ונבאר מעט את עניין הפסוקים שמביא כאן רבינו, כי הפסוק ויברך ה' אותך להגלי, נאמר אצל לכן שאמר ליעקב שמאז שבה אצלו היה לו ברכה, היינו שאפילו לכן מקבל שפע של ברכה ע"י הברורים שביור יעקב אצלו ע"י עבודתו, כי ע"י זה השפע נמשך לכל העולמות, וכן הפסוק ותלך יד בני ישראל הלוך וקשה, היינו שהיו שולטים על כל האומות, והכל ע"י שהעלו את בחינת הרגלין אל הידין.

אבל השפע צריך תמיד להיות מקושר אל השורש שזהו עניין הפסוק וישא אהרן את ידיו אל העם, שבעת ברכת כהנים צריך להגביה ולנשא את הידיים שבזה מחברים את הידיים אל השורש, ואחרי הכל שורש הברכה הוא ע"י הצדיק שזה עניין הפסוק מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל, שהשפע מגיע בחינת ידי יעקב שהוא בחינת הצדיק, וע"ז נמשך השפע באופן שיקרב את האדם להשי"ת ולא להיפך.

כל אלו הם מדרגות בשמחת המצוות

והנה אף על פי שכפי פשוט הדברים הכוונה בזה לומר מה פועל המצוה בשמחה, וזהו כבר התוצאה, אבל באמת הרי זה עצמו בכוחו לעורר את האדם לשמחה יתירה כשיודע מה פועל בכח המצוה שעושה, ועל פי זה ניתן להבין שכל זה הוא סדר של מדרגות בשמחה עצמה, כי ההתחלה הוא להתגבר להיות בשמחה מתוך העצבות, שעושה את המצוה בשמחה כמו שהוא לפי מדרגתו ובחינתו, וע"ז מעלה את השכינה מבין הקליפות, שע"ז עצמו מתעורר בשמחה עצומה מאוד כי השמחה עלתה מגלותה, ואז זוכה לעורר את כל העולמות לעבודת ה', שזה עצמו בכוחו לעורר אצל האדם שמחה עצומה ונוראה, גם מעצם הידיעה הנוראה הזו, וגם שהוא גם כן מתעורר ע"י המצוה יחד עם

מעליהם, לאחר שכבר הועברו מהכלא באומן אל הכלא בקייב.

לאחר שחרורם הפלאי - אם כי היה זמני בלבד עד להעמדה לדין - המשיך ר' אליהו חיים בהשתדלות נמרצת לקבלת היתר-היציאה הנכסף מברית המועצות, לו ולמשפחתו, לאחר שכבר הגיש את המסמכים עוד קודם לכן.

הדבר כרוך היה בנסיעות רבות למוסקבה ושהייה ממושכת בבירת הקומוניזם. תלאותיו בתקופה זו, קשות היו מנשוא. בימים ההם, רבו מבקשי היתרי יציאה, ורק יחידי סגולה זכו בכך. מי שהתמזל מזלו ופגש פנים אל פנים ביו"ה הסובייט העליון שר-הפנים קאלינין, שהיה ממונה על היתרי היציאה, והצליח לבקש ממנו אישית שיאשר לו את בקשתו, היה השר חותם לו מיד על הבקשה.

אך דא עקא, קאלינין ה'עסוק' היה מגיע למשרדו שבמוסקבה רק לעיתים רחוקות. רבים מהיהודים היו 'אורבים' לו ימים ארוכים ולרוב לשווא.

ערב שבת אחד במוסקבה. ר' אליהו חיים מצוי במקוה המקומי, לפתע מופיע במרוצה

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

"ימי ישועת ישראל", מה הם?

תשובה לחידה הקודמת:

איזה דבר הוא 'כלל גדול בעבודת ה', וצריך ממש בכל יום? להתחיל בכל יום מחדש. אשר בגלל זה, לפעמים מפילים אדם מן השמים. כדי שיתחדש! תורה רסא

הזוכה: משה לייזער ירושלים
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

תקצ"ב

נקודות דעת שאתם חידשתם

ניתן לשלוח חידושים קצרים על התורה הזמנית, עד יום ראשון בשעה 19:00

לכבוד הגליון הנפלא 'עלה לתרופה' לכבוד מערכת עלה לתרופה בתורה זו מגדיר רבינו את הגלות בכלל, ואת גלות השכינה בפרט בהגדרה נוראה ומופלאה: 'גלות השכינה, שהוא בחי' לב שהוא שמחתן של ישראל, עיקר גלותה, כשעצבות שהם הקליפות גוברים עליה, בבחינת 'ויתעצב אל לבו', וזה הוא כשיצאו ישראל מהגלות, כתיב כי בשמחה תצאו'.
כלומר, כידוע שכיום השכינה היא בגלות נוראה, כמובא בכל הספרים הק' ובפרט בזוה"ק לשונות נוראים על גלות השכינה ועל צערה הקשה, שגלתה מעל שולחנה של מקום, ובפרט בתיקון חצות שאנו בוכים על גלות זו בלשונות מזעזעים כל לב.
וכאן מגדיר רבינו מה היא גלות זו: 'העצבות', כשהאדם נופל לעצבות זו, זה 'עיקר גלות השכינה'.
כי מהות השכינה היא שהש"ת שוכן בבריאה, ועיקר משכן זה הוא בלב האדם, שהאדם זוכר מהש"ת חי חיים קדושים של דבקות בהש"ת, לומד ומתפלל

במחשבות של קדושה, אוכל במחשבות של קדושה, ועושה את כל עסקיו בבית ובחוץ מתוך מחשבה מהש"ת, זה הוא עיקר השראת השכינה, וכמובא בספה"ק על הפסוק "ושכנתי בתוכם", שהש"ת משרה את שכינתו בתוך לבו של כל אחד ואחד.
אבל כל דבקות זו היא בדרך של שמחה בלבד, כמו שאמרו חז"ל (שבת ל): 'אין שכינה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך דבר שמחה של מצוה, וכן אמרו (ברכות לא): 'אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות וכו' אלא מתוך שמחה של מצוה'.
כי כל דברים אלו הם תכלית העצבות והשממון, שהאדם עושה דבר בריחוק מהש"ת הוא מתמלא עצבות ומרה שחורה, וגם אם הוא שמח לרגע אבל הוא חודר מיד ומתמלא בעצבות ודאגות על החסרון הבא שנזכר ממנו. בימים אלו אנו זוכים לצאת מגלות מצרים, וכמו שאמרו חז"ל

(בראשית רבה טז, ד), 'כל המלכות נקראו על שם מצרים, על שם שהם מצירות לישראל, ומבאר רבינו (ליקו"מ ט) שכל הגלויות נקראות מחמת כן מצרים, כלומר שבימים אלו אנו מקבלים את הכל לצאת מכל הגלויות, ולגאול אתנו את השכינה הק', שהוא גאולת השמחה, לגאול אותה מיד הקליפות, שהם העצבות והמרה שחורה כמו שנתבאר.
לכן בימים אלו עלינו להזהר שבעתיים בדבר זה, להתרחק מכל פירוד של עצבות, כמו שאנו נזהרים ממשוהו חמץ, כך עלינו להזהר מלהשליך את השכינה לתוך כל פירוד של גלות, כי כל מחשבה של עצבות הוא עוד גלות לשכינה הק'.
ואם נצא מתוך נקודת הנחה זו, להזהר מלהסיח דעת לרגע אחד ממלחמה זו, לעמוד בפרץ נגד כל בל עצבות ומרה שחורה, בוודאי נזכה להגאל מגלות זו לגאולה השלמה במרה בימינו אמן.
בברכה נ.ל

כל העולמות, וממילא נעשה בו התעוררות מיוחדת לעבודת ה' מתוך שמחה וחיות, ואחר כך עולה יותר לקבל את שפע הברכה שעי"ז יהיה לו בנקל יותר להיות בשמחה, כי עיקר השפע הוא חיות ושמחה, ואחר כך זוכה להמשיך את השפע לשכל ודעת שמזה הוא עיקר השמחה והחיות, ובפרט כשממשיך מפנימיות הברכה שהוא אור הכתר ממש, עי"ז נמשך הארת השמחה ביתר שאת יותר עור.

[1] וְצִדִּיק לְהַמְשִׁיךְ אֱמוּנָה לְתוֹךְ בְּרַכַּת הַשֶּׁכֶל, פִּי אֵין לְסַמֵּךְ עַל הַשֶּׁכֶל בְּעֶצְמוֹ פִּדְיוֹעַ. וְזֶה בְּחִינַת (מְשִׁלֵי כ"ח): "אִישׁ אֱמוּנֹת רַב בְּרַכּוֹת", וּבְחִינַת (שְׁמוֹת י"ז): "וַיְהִי יְדִיו אֱמוּנָה", וּבְחִינַת (שְׁמוֹאל א כ"ד): "וְקָמָה בַּיּוֹד מִמְּלַכַּת יִשְׂרָאֵל", הַיְנו שִׁמְשִׁיךְ אֱמוּנָה לְתוֹךְ בְּרַכַּת הַיְדִים. וְזֶהוּ בְּחִינַת (שְׁמוֹאל א ב): "וּבְנִיתִי לוֹ בֵּית נְאֻמָּן, וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים פ"ט): "אֱמוּנָתְךָ בְּקֹהֶל קְדוֹשִׁים", קֹדֶשׁ זֶה בְּחִינַת מַחֲיוֹן. וְזֶה בְּחִינַת: 'מְלָכוֹת דִּיצִירָה נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה חֻקָּמָה בִּינָה דַעַת דַּעֲשִׂיָה':

להמשיך אמונה לתוך ברכת השכל

היינו כלליות האמונה הפשוטה שהש"ת נמצא כאן ויש לו נחת רוח ממני, כי השכל יכול לבלבל את האדם מאוד מאוד, ועל כן צריך בזה זהירות גדולה שתמיד המרכז יהיה האמונה הפשוטה הזאת, וכשיש את האמונה הזאת בתוך השכל, אזי יכול האדם לקבל את התועלת מהשכל, להתקרב דייקא עי"ז להש"ת יותר ויותר, אבל מוכרח שהאמונה הזו תהיה בתוך ברכת השכל, כי אם לא כן עלול להתבלבל מאוד.
ובאמת זה עיקר מה שמונע את האדם משמחת המצוות, כי באמת הרי פשוט שראוי לו לאדם לשמוח מאוד על כל מצוה ומצוה שזוכה לעשות, שהרי באמת אין לנו שמץ השגה מהי מצוה, ומהו נחת רוח שזוכים לעשות להש"ת, אלא שהשכל של האדם כשאינו מחובר לאמונה הפשוטה, הוא זה שמכניס לו קריירות, ולכן צריך להיזהר תמיד להמשיך את האמונה הפשוטה לתוך ברכת השכל.

[2] וּבְפִנְיֵימִיּוֹת בְּרַכָּאן, שְׁהוּא דְקוֹת הַבְּרַכָּאן, נִתְבָּרַךְ מֵהֶם הַמְסַדֵּר וְהַמְיַשֵּׁב אֶת הַשֶּׁכֶל, שְׁהִיא בְּחִינַת פֶּתֶר. בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כ"ו): "וְאֶהְיֶה עִמָּךְ וְאֶבְרַכְךָ", פֶּתֶר, הוּא לְשׁוֹן הַמְתַּנְּה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (אִיּוֹב ל"ו): "פֶּתֶר לִי זְעִיר", פִּי כְּשִׁשׂוֹאֲלִין אֶת הָאֲדָם אֵיזְהוּ שֶׁכֶל, אֹמֵר: הַמְתַּן עַד שְׁאֲתִישֵׁב, וְגַם שֶׁם צִרִיד אֱמוּנָה, בְּבַחֲינַת אֲמוֹן מְפֹלָא וְזֶה בְּחִינַת 'שְׁמִפְנִימִיּוֹת חֶסֶד גְּבוּרָה הַפְּאֲרָה, וּמִפְנִימִיּוֹת מְלָכוֹת דִּיצִירָה, נַעֲשֶׂה פֶתֶר דַּעֲשִׂיָה. וְכֵן עוֹלִין הַעוֹלָמוֹת עַד לְמַעְלָה, עַד אֲצִילוֹת לְמַעְלָה לְמַעְלָה: וְזֶה (יִחְזַקְאֵל ג'): "בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ". בְּרוּךְ / זֶה בְּחִינַת יְדִים; כְּבוֹד ה', זֶה בְּחִינַת אֱמוּנָה; מִמְּקוֹמוֹ, זֶה בְּחִינַת פֶּתֶר:

כח המסדר והמיישב

היינו כי המתנה הכי גדולה שאדם יכול לקבל הוא הכח הזה של המסדר והמיישב את השכל, שהוא הכח של יישוב הדעת שנמשך מאור הכתר, שיש לו תמיד יישוב הדעת, כי יודע ומאיר לו הארת הדעת הזו שהש"ת תמיד אתו עמו ואצלו, שזה עניין הפסוק שמביא כאן רבינו "ואהיה עמך ואברכך", כי זה עיקר הארת הכתר שאדם ידע שהש"ת נמצא עמו בכל עת ובכל רגע הן בעלייה והן בירידה, והכח הזה הוא כח שנותן לאדם כח להחזיק בעבודת ה' באמת, וזהו בחינת המסדר והמיישב, מסדר היינו שנותן לאדם את הסדר איך להתקדם תמיד בעבודת ה', והמיישב הוא בחינת היישוב הדעת גם אחר שנפל ולא המליח כרצונו, אף על פי כן אינו נופל בדעתו אלא יש לו את היישוב הדעת לידע שהש"ת אתו עמו ואצלו ועליו לעשות מה שביטלנו [וכל זה הוא דייקא עי"ז כח המעכב, שעניינו יתבאר בעז"ה במאמר הבא].

טעם גן עדן

חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן (י)

העצה שמתחבאת מאחורי המילים

[א] אחד מהחידושים בתורות רביז"ל, שהוא מגלה עצות למעשה, וכמובא (ליקו"ה עירובי תחומין ה') "שיש צדיקים שכל ספריהם ודבריהם הם רק התעוררות, ואף על פי שזה טוב מאד, אבל אף על פי כן עדיין אין מקבלין משם עצה, אבל העיקר הוא הצדיקים שזוכין לקבל מתורתם וספריהם עצות".
[ב] 'עצות למעשה' יש לו שני משמעויות, יש את המשמעות הפשוטה, 'עצות בעולם העשייה', שהוא חידוש גדול בתורת רביז"ל, שבכל תורה אף שמדבר מהשגות גבוהות, הוא תמיד מגלה איזה עצה למעשה שיכולים לקיים בעולם העשייה, ובכל תורה יש לשים לפשוטן של דברים להבין העצה המעשית ולהשתדל לקיימה, שעל ידי זה זוכים לאותה השגה שעליה סובב המאמר.
[ג] אך גם בענין זה אפשר לקיים העצות כפשוטן, כמו שנאמרו, כדוגמת, נסיעה לצדיק, תורה בכח, ריקודים, צדקה וכו'.
אך עיקר כוונתו היה שנקיים למעשה על פי רוח הדברים שנאמרו באותו המאמר. שאם לא כן היה יכול לכתוב ספר סגולות של קיום

לבער את החמץ שבלב

והגדת לבנך - במהות

סיפור יציאת מצרים לבני ביתו

איך מקיימים מצוות 'והגדת לבנך', לא תמיד הילדים מקשיבים לכל התיאורים והסיפורים שלנו, ופעמים מאבדים את הסבלנות?

עיקר המצוה של 'והגדת לבנך' הוא על ידי דוגמא אישית, שהאבא חי בליל הסדר, וצועק את ההגדה להשי"ת כפי שרביז"ל אומר (ליקו"מ סי' כ') שהעיקר לחדש הברית עם השי"ת בעת אמירתה, וכמובא בזוהר שאומרים לפני 'מגיד', שהעיקר לומר את סיפורי יציאת מצרים לפני השי"ת [ולא רק לבני הבית].

דבר זה נחקק בלב הילד הרבה יותר מכל סיפור אחר שהאבא יספר לו. שהרי בתקופתנו רבו הספרים בהם מתוארים כל סיפורי יציאת מצרים כולל המדרשים עם תמונות והמחשבות, עד שאפשר שהילדים יקיימו 'והגדת לבנך', ומהו בכל זאת מצוות סיפור יציאת מצרים.

עיקר המצווה הוא לא רק ידע היסטורי שצריך לחדש לבניו, אלא המצווה היא לעורר התפעלות מגדולת השי"ת שמחדש הבריאה יש מאין, ומשדד מערכות הטבע, והכל בשביל עם ישראל. בליל הקדוש הזה מתגלה השכינה הק' בכל בית יהודי, ומקרבת את האדם שידע אותו באמת. והם מסייעים לכך שאדם ידע בלילה הקדוש הזה את מצוות האמונה באופן כזה שיתן לו כח לכל השנה.

המצווה שצריך כל אחד להעביר לבנו, הוא הרגש הפנימי באמונת יציאת מצרים. האמונה עוברת מדור לדור על ידי לילות הפסח, לאו דווקא באופן של 'להרבות ידיעות', אלא בעיקר בכך שנשאר בזכרון הבן שיש מציאות הנקראת 'פסח', שאז יצאנו ממצרים.

כמעט ואין אחד שיכול להצביע באיזה שנה בליל הסדר נחקק בו האמונה, אלא בכלליות עצם ענין הפסח והדברים המעניינים שעושים בבית לזכר יציאת מצרים, חוקק בלב הילד שיש מציאות שעם ישראל יצא ממצרים וה' בחר בהם וקרבה אליו, וכך עוברים יסודות האמונה מדור לדור. האור המקיף הזה הוא חזק יותר מכל סיפור אחר שאב יכול לספר לבנו.

ולכן למעשה: אם אדם רואה שאין לו את הכשרון לרכז את הילדים כמו מלמד שמרכז כיתה סביבו, או שבדיוק בזמן 'מגיד' יש ילד שהופך את השולחן וכדומה, לא יכנס לכעס ולמריבה איתם, ובוודאי שלא יכריחם, אלא יראה לתת להם קליות ואגוזים של דורינו [ממתקים בלע"ז], העיקר שישבו בשולחן, והוא ירכז את המחשבה עם עצמו, שהוא בעצמו יכנס להגדה בקול רם ובשיר והלל, ואם הם יצטרפו מה טוב, ואם לאו, לאו, כי את העיקר הם קיבלו, הם ראו שמחה וחיות מליל הסדר. ובוודאי שלא להכנס לחומרות עם יצא ידי חובה בסיפור יציאת מצרים וכו', העיקר לשמוח עם החג.

ש'אור' לארבעה עשר, כי הנה היו"ט מתחיל ב"ד ניסן, כמו שדרשו חז"ל על הפסוק 'אך ביום הראשון' תשבתו שאור שבפשטות הכוונה על יו"ט של פסח וחז"ל דורשים לרבות את ערב פסח, ועל כן 'אור' לארבעה עשר בלילה הוא מתחיל ההארה הזאת שיש בכח האדם לחפש בחורין ובסדקין.

ואכן, באמת יש אנשים שעושים בדיקה זו מאד בקלות ובמהירות, אבל היו צדיקים שאצלם בדיקת חמץ לקח זמן רב מאד, ועיקר העבודה היא שיעורר את עצמו לדעת שרוצה לחפש ולבער את החמץ, ואינו רוצה ח"ו שישאר בו שום אחיזה של חמץ, ובפרט את השאור שבלב, לעורר בנפשו רצון לחפש ולבער את היצר הרע שלו, את החלק הרע שמתחבא בלבו בכל מיני מקומות שאינו יודע מהם ולא שם לב ולא מרגיש, ואם בכל השנה אין לו את הכח להיכנס לכל החורים האלה ולסדקים האלה ולחפש בהם, ואינו רואה מה נעשה שמה, אבל יש בארבעה עשר יש כוח לחפש את מה שנמצא שמה.

וכן אחר כך במשך ליל הסדר וכל ימי הפסח, שמוהר"ת מרחיב בהם מאד ומבאר את הסודות שבהם בכמה וכמה דרכים, ועל כל הטעמים האלה רבי נתן כותב כמה פעמים, שאת כל אלו הדרושים הוא כתב כדי שבן אדם עושה את המצווה יזכור את כל הדיבורים האלו, וממילא יקיים אותה באופן אחר לגמרי, עם מחשבה אחרת לגמרי, ועם השתוקקות אחרת לגמרי, עם כוונת הלב ורעותא דליבא, אכ"ר.

תקנו חז"ל שבליל י"ד ניסן צריך האדם לבדוק את חמצו ולבערו, כי אף על פי שמדאורייתא מספיק ביטול בעלמא, אבל מדרבנן הצריכו לאבד אותו לגמרי ועל כן הצריכו לעשות בדיקת חמץ בחורין ובסדקין עד מקום שידו מגעת, ובדיקה זו צריכה להיות לאור הנר דווקא.

מוהר"ת מבאר ענין זה, שהנה ידוע שהחמץ מרמז על השאור שבלב, ובליל יד ניסן המשיכו חז"ל לאדם את הכח לבדוק ולבער את החמץ שנמצא בחורים ובסדקים שבלבו, במקומות שבכל ימות השנה אינו מגיע אליהם, אבל ביום הזה נתנו לו כח לחפש בחורים ובסדקים אלו את השאור שבלבו ולבער אותו.

את שורש הארה זו מבאר מוהר"ת על פי המבואר בליקוטי מוהר"ן (תורה נו) שבמצרים היו בני ישראל בהסתרה שבתוך ההסתרה, עד שהקב"ה התגלה עליהם, כמו שנאמר 'ועברתי בארץ מצרים', והתרגום מתרגם 'והתגלית', כלומר שהקב"ה התגלה במצרים, בהארה משער החמישים, והיא האירה לתוך גלות מצרים, שכבר היו במ"ט שערי טומאה וכמעט נכנסו לשער הנו", כמו שכתוב 'ולא יכלו להתמהמה'.

וההארה הזאת נמשכת כבר מלילה קודם, ולכן חז"ל אמרו 'אור' לארבעה עשר, והגמ' אומרת שהכוונה ליל ארבעה עשר, ורבי נתן מסביר שזה גם בלשון הארה,

עומק הפרשה

לשמוע את קול הנואה

וְצִוָּה הַפָּהּ וְלָקַח לְמִטְהָר שְׁתֵּי צִפְרִים חַיִּים טְהוֹרוֹת:

א"י יהודה בר סימון אלץ צפריא קולנין אמר הקדוש ברוך הוא יבא הקול ויכפר על הקול (ויקרא רבה טז, ז). עומק הענין מבואר בליקוטי מוהר"ן (סי' ג) על פי מאמר הזהו"ק (מצורע נג): ששני ציפרים אלו יונקות מהארת הנואה של הנביאים, ומבאר רבינו שהנה פגם המצורע הוא פגם הקול, כלומר דיבורים שאינם קדושים, ובפרט אם מדבר בגנותו של אדם מיישראל, על ידי דיבורים אלו מתקשר האדם בציפרים שבקליפה, שהם החיות של ההסתרה השוררת על העולם (הנקרא מוחין של המלכות דקליפה).

כי באמת מובא בספח"ק שכל מציאות העולם הוא קול הקורא את האדם להתקרב להשי"ת (עיין ספר הישר לד"ת א, ה, בעל שם טוב תרומה ה ועוד), כל רגע הוא הזדמנות להתדבק בהשי"ת באיזה מצוה או מחשבה טובה, כל יציאה לרחוב או משא ומתן הוא קריאה מהשי"ת שניתנה בו כראוי.

וביתר עומק מובא בספח"ק (שם) שכל רגש העולה באדם הוא קריאה מהשי"ת שיעלה אותו לרגש הנכון, כלומר, כל ידיעה מפחידה היא רמז מהשי"ת שיחזור לירא ממנו, כל עונג הוא קול קריאה מהשי"ת שיזכר בעונג הנפלא של הדבקות בהשי"ת.

(ע"פ ליקו"ה נדרים ג, פ"ד ג, אפוטרופוס ג)

בשורה משמחת! הופיע! הגדה של פסח "מגיד דבריו" מאת החסיד רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א, הכולל אמרים יקרים דברי חיזוק משובבי לב ונפש בענייני חג הפסח. ונלווה לו: 'דברי שיר', ביאורים ופירושים על פסוקי שיר השירים. ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות.

הופיע! הגדה של פסח "בקרוב מועדיך" מתוך שייעוריו ושיחותיו של הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א, המהווה 'מסע' אל משעולי ופרטי ליל הסדר, מלווה בקטעי הכוונה בשפה ברורה ונעימה, ורעיונות נפלאים המקרבים אלינו את האור והגאולה הפרטית. מחיר: 65 ₪. לפרטים נוספים, נקודות מכירה ומשלוח עד הבית 0548537200. לתרומות ולרכישה דרך 'נדרים פלוס': קופת כיסופים, 'הגדה של פסח'.

ספרי ברסלב לא זורקים לגניזה! אם אתם מסדרים את ארון הספרים בביתכם או בבית הכנסת, ויש לכם פריטים מודפסים בתורת ברסלב (ספרים, עלונים, חוברות וכו') אותם אתם מעוניינים לשלוח לגניזה, אנא צרו איתנו קשר, ואנו נבוא לאסוף אותם מכם. הר"ר יחיאל מיכל חזן, ספריית ברסלב ירושלים: 0527114670. ניתן להשאיר הודעה.

אומץ: ניתן לשלוח שמות לתפילה בציון רביה"ק זיע"א באומן גם בימים אלו - חנים אין כסף. קו הישועות שע"י כוללי חצות 'עת רצון' אומן - בני ברק: 037314873.

י"ל ע"י מנחם עלה לתורה
בכל ענין או להצטרפות למועדים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערס נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

פי ככל דוד דודר חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים, פי על כל אדם עובר כל הנ"ל, על בן צריבין לזכר בכל יום גדל חסדו יתברך שהוציא ממקום שהוציאו, שהיה בדינת יציאת מצרים. ואף על פי שעתה עובר עליו מה שעובר, אעפ"כ בודאי החסד והטובה שעשה עמו השם יתברך בודאי אינו לריק חס ושלוש, רק שצריך עתה לעבר בענינים אלה ולהתנסות בהם. אבל סוף כל סוף יגמר השם יתברך את שלו ויזכה להתקרב לעבודתו יתברך ולמצא כל אבודתיו בשלמות, פי דבר אלקינו יקום לעולם:

(אוצר הידרא פסח לה)

יהלום

פי עתה בפסח
הוא תחלת התקרבות
ישאל לאביהם שבשמים:

(ליקוטי הלכות, אפרסרופוס ג, ד)

איך מעוררים השתוקקות לחג?

א[חלק מההכנה הוא להתעורר לדעת בפרטיות מהו האור של פסח, מה עושים שם, מה צריך לחשוב בליל הסדר, כך תוכל יותר להשתוקק ולהתפלל על זה.

אי אפשר ללמוד הכל, אבל כדאי לקחת נקודה אחת, להבין מהו גלות מצרים, מהו חמץ, מהו הגאולה הפרטית, מהו מצה וכדומה. לקחת את הרעיון בראש, ולהתחיל לחשוב מזה, מה הצדקים אומרים לנו בדיבור זה, מה זה שייך אלינו. כמה שיותר יחשוב מזה, כך יזכה להתעורר מעט לקדושת החג. גם אם לא יתעורר מהלימוד הזה, לכל הפחות ידע על מה להתפלל ולבקש.

ב[יש ללמוד הלכות פסח, משנה ברורה, קיצור שולחן ערוך, ובעיקר בספרי אחרונים, שידע למעשה איך להתנהג בחג, כי ההלכות הם הכלי, שבהם מלוּבש אור החג. ולכן בלימוד בהלכות החג, יעורר בעצמו את האמונה, שהנה הלכות ומצוות אלו, הם באמת צינורות גדולים של

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ דביהכ"ס נחלת חן

הלכה פסוקה

הגעלת וטבילת כלים

סג' דביהכ"ס

הגעלת כלים חדשים

כלי חדש אינו אמור להיות טרף, ולפיכך לא היה צריך הגעלה. אמנם בזמן הזה הכלים העשויים ממתכת, מושחים אותם בשעת יצורם בשומן העלול להיות טריפה, ולכן דעת הרבה פוסקים שיש להגעיל כל כלי חדש העשוי מחומרים הנ"ל ולמעשה, כלי העשוי מנירוסטה או אלומיניום, ירא שמים יש לו להגעיל אותו. וכן הוא בתבניות חד פעמי מאלומיניום, אך באלו ניתן להשיג עם הכשר מהודר. אבל כלים חדשים של: טפלון, קרמי, שיש, אמיל, כלי כסף, אינם צריכים הגעלה. ובכל אופן מאכל שנתשל בכלי חדש שלא הגעילו אותו כלל, מותר לאכלו.

חובת טבילת כלים

א. כלי שהיה שייך לגוי אפילו שלא נשתמש בהם כלל, יש חיוב מן התורה! להטבילו במקוה כשירה. ולכן כלי שנעשה במפעל השייך לגוי או אפילו שיש בו שותף גוי, אפילו כשהפועלים הם יהודים, חייבים לטבלו. והזאת אפילו כשקונים אותו אצל יהודי. וכן להיפך, אפילו נעשו אצל יהודי, אך קנו אותו אצל גוי, חייבים להטבילו. ב. כלי החייב בטבילה, אסור להשתמש עמו בלא טבילה אפילו פעם אחת! אמנם אף אם עברו והשתמשו בלא טבילה, לא נאסר המאכל.

חובת הטבילה משתנה לפי החומר שממנו נעשה הכלי

א. כלי ממתכת: ברזל, נירוסטה, אלומיניום, נחושת, כסף וזהב, חייב

בטבילה מן התורה ב. כלי זכוכית, חייב בטבילה מדרבנן [ויש טועים שאין חיוב כלל להטבילו או חושבים שאין צריך לברך על זה] ג. כלי פורצלן, אמיל, טפלון, יש להטביל אבל בלי ברכה. ד. כלי פלסטיק מכל סוגי הפלסטיק והניילון, יש מחייבים ויש פוטרים והמחמיר לטובלו תבוא עליו ברכה, אך אין לברך על טבילה זו. ה. כלים העשויים: עץ, אבן, חרס, קרמיקה, נייר, פטורים מטיבילה.

איזה כלי חייב בטבילה?

א. כל כלי המיועד לצורכי אכילה או שתיה, חייב בטבילה. ואין הברל אם משתמשים בהם בחמים או בצוננים. אך דוקא כשהשימוש הוא באופן שהמאכל או המשקה נוגע בכלי עצמו, אבל אם דרך השימוש בהם כשאין המאכל נוגע בו, אזי פטור מטיבילה. לכן: 'תנור' 'טוסטר' אובן' 'כיריים' עם כל חלקיו, 'פותחן בקבוקים', פטורים מטיבילה. אבל תבניות של תנור, יש להטביל. ב. כלי חד פעמי אפילו עשוי ממתכת, אין צריך להטבילו. אמנם כל זה כשאין לאחר השימוש הראשון זורקים אותו, אבל אם חושבים להשתמש בו עוד הפעם, אזי אם עשוי ממתכת [כמו תבניות אפיה מאלומיניום], יש להטבילו תיכף בשימוש הראשון. אבל העשוי מפלסטיק, אין חיוב להטבילו בכל אופן. ג. בקבוק, צנצנת וכדומה, המכילים מוצרי אוכל או שתיה, והכלי נעשה או היה שייך לגוי, נהגו להקל להשתמש בהם כן בלא טבילה,

והיינו: שאין מוציאים את כל התכולה ממנו וטובלים אותו, אלא מוציאים בכל פעם כמה שצריך. ואם יש צורך להחזיר, מחזירים לכלי. אמנם לאחר שהוציאו הכל ממנו ורוצים להשתמש עם הכלי לצרכי אכילה ושתיה, יש להחמיר ולהטבילו. ויש להזהר בזה בבקבוקי היין וצנצנות הבאים מחו"ל.

ד. כלי חשמל:

(א) אם עשויים מחומר החייב בטבילה, חייבים לטבולם! והמיקל בזה ואינו חושש לאיסור דאורייתא, אין לו על מה לסמוך. ולכן יש להטביל: מיחם, קומקום, טוסטר, מצנב, וכיוצא בהם. [קומקום למרות שעשוי מפלסטיק, מכל מקום גוף החימום או התחתית עשוי ממתכת]. (ב) צריך להטביל את כל הכלי במים, כולל החוט והתקע. אמנם אם עשוי באופן שמפסקים אותו בכל פעם, כגון: מיקסר, בלנדר, מקצף, קומקום נשלף, אין צורך להטביל את החלק החשמלי שבו, אלא רק את החלקים הבאים במגע עם האוכל או המשקה. (ג) כאמור שצריך להטבילו כולו במים, ושומר מצוה לא ידע דבר רע, ולא יתקלקלו על ידי הטבילה. ואם אי אפשר להטבילו כי חוששים שיתקלקל [מצוי כשיש להם חלקים דיגטיים], יש לתת אותו לטכנאי שומר תורה ומצוות על מנת שיפרק את הכלי באופן שלא יהיה ראוי לשימוש, וירכיבוהו שוב, ואזי נחשב כאילו עשהו יהודי. אבל פירוק חלק או בורג שהרבה יודעים לעשות, אינו מועיל.